17

ריו, 3/2/1972

למזכירות המשק, שלום

מפליא אותי עד מאד היחס שהחברים מגלים גם לחברים העובדים בענף מרוחק מהמשק וגם לעצם הנושאים בהם הם מטפלים. אני יודע שכולכם אנשים רציניים מאד ועסוקים בימים ולילות, אבל בחו"ל, אנחנו כלבים או מה? אנחנו גם עושים כאן ימים כלילות למען דברים שבסופו של ענין הם דברי הבית שלנו גם.

1) כתבנו, הברקנו פעם, ופעם שניה ופניות על ענין דוד טיקר. אני מבקש שתשימו את עצמכם במקום אמו ואחותו של הבחור המסכן ההוא, שהיה להן כל תקוותן, ופתאום מקבלים הודעה שהבן נפטר, על תאונה, וגמרנו. הן מחפשות אותנו יום-יום כאילו מושלך ההולך לפתח בית המקדש לשמוע בשורה, ואנחנו יום-יום משיבים אותם כאילו לא היה. האמא דברה עם עורך-דין כאן והוא רמז על סקנדל צבורי, מה זה חברים? אנו חייבים אותה תשובה לאישה אומללה זו, שרוצה לא יותר מאשר לדעת איך נפטר בנה בארץ ישראל! הענינים שאתם עוסקים בהם כלם יותר חשובים מאשר לשבת לכמה דקות ולכתוב מכתב תנחומים לאנשים האלה? יחד עם זה, אני ושאר השלוחים כאן, הצענו שהמשק ישלח סכום כסף חדשי כדי לעזור ל-2 הנפשות הסובלות. האשה מת בעלה, הבת מפגרת בשכלה, והן גרות בתנאים מחרידים ממש ותקוותם היתה שדוד יגאל אותן לארץ וזה הלך. אנא, רחמו על בני אדם אלה.

2) משפחת זרוחמסקי - גם על זה כתבנו והברקנו. אני באמת ובתמים חושב שחברי בהנהלת המשק לא אכפת להם על כל העבודה שלנו כאן. שליחות רק שלה כדי לספר בעליות אוטובוס או לביקור בברזיל, אבל עצם הענין אינו שלה. זו ההרגשה שהחברים נותנים כשמשאירים אותנו כמו עזובים כאן. על המשפחה הבאה כתבנו את מיטב ההמלצות ועל הבנות המצוינות שיש להם בתנועה. אנו יודעים איך מתקבלים לפעמים טיפוסים מפוקפקים לגמרי לקיבוץ, הדבר והם משפחתו או לחץ של המפלגות בבירור-חו"ל, אז קורה כנראה שחברים מאבדים את חוש הפרופורציה ודוחים כל קליטה ותהיה מה שתהיה טובה.

3) בשנה שעברה קבלנו "מבע" מהמשק וגם דו"חות ישיבות מזכירות ואסיפה כללית, והרבה זמן שאיננו רואים אלה מהם. אולי אין ישיבות מזכירות? או אולי ישנו קיצוץ לתקציב של דינה ספיר?

ברכות מכולנו ומצפים שתתעוררו.